यावदुक्तमुत्पाद्योस्तु चोदकस्यानिवारणात् ॥
सौवाघारो पुनः श्रुत्या शिष्टस्य परिसङ्ख्या ।
अपूर्व्वार्थत्वतोवान्त्योऽनुवादोऽत्र निषेधगीः ॥

ज्योतिष्टोमे विहितास्वपसत्सु पठ्यते। अप्रयाजास्ता आननूयाज इति। तत्र निषिद्धान् प्रयाजानूयाजान् वर्ज्जयित्वा शिष्टश्चोदकप्राप्तमङ्गजातं सर्व्वमाचरणीयमिति प्राप्ते ब्रूमः। प्रकृतौ विहित एव सौवाघारः पुनरिह विधीयते। स चोदकप्राप्तान्यत् सर्व्वमङ्गजातं परिसङ्ख्यते। अन्यथा पुनर्विधानवैयर्थ्यात् ननु पुनर्विधानं प्रतिप्रसवार्थम्। अतएव श्रुतिस्तत्र सौवाघारमभावशङ्कानिराकरणपूर्व्वकं विदधाति, नान्यामाहुतिं पुरस्ताज्जुहुयाद्यदन्यामाहुतिं पुरस्ताज्जुहुयादन्यन्मुखं कुर्य्यात् स्रुवेणाघारमाघारयतीति। अयमर्थः, सौवाघारः सर्व्वत्र यज्ञस्य मुखं तथा सति यदि कश्चिन्मन्दमुपसत्प्रयोगादौ सौवाघारमहुत्वा तस्य स्थाने काञ्चिदन्यामाहुतिं जुहुयात्। तदा मुखव्यत्यासेन प्रत्यवायं प्राप्नुयात्। तस्मात् सौवाघार आदौ कर्त्तव्य इति। नैतद्युक्तम्। चोदकप्राप्तस्याघारस्य कारणमन्तरेणाकस्मादभावशङ्काया अयुक्तत्वात्। तस्मात् परिसङ्ख्यार्थे एव पुनर्विधिः। आहुत्यन्तरनिन्दा तु तच्छेषभूतोऽर्थवादः। यदि परिसङ्ख्या निषिद्धेत्युच्यते तर्हि गृहमेधीयवदपूर्व्वं कर्म्मास्तु। प्रयाजादिनिषेधो नित्यानुवादः। सर्व्वथा यावदुक्तमत्रानुष्ठेयम् ॥

इति नवमोऽनुवाकः ॥ ९ ॥